

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 21 stycznia 2016 r. *

Odesłanie prejudycjalne — Współpraca sądowa w sprawach cywilnych — Rozporządzenie (WE) nr 44/2001 — Artykuł 6 pkt 2 — Jurysdykcja — Powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwo interwencyjne wytoczone przez osobę trzecią przeciwko stronie postępowania toczącego się przed sądem, do którego wniesiono pierwotne żądanie

W sprawie C-521/14

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Korkein oikeus (sąd najwyższy, Finlandia) postanowieniem z dnia 14 listopada 2014 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 18 listopada 2014 r., w postępowaniu:

SOVAG – Schwarzmeer und Ostsee Versicherungs-Aktiengesellschaft

przeciwko

If Vahinkovakuutusyhtiö Oy,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: L. Bay Larsen, prezes trzeciej izby, pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, J. Malenovský, M. Safjan (sprawozdawca), A. Prechal i K. Jürimäe, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: I. Illéssy, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 24 września 2015 r., rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu SOVAG – Schwarzmeer und Ostsee Versicherungs-Aktiengesellschaft przez R. Heßa, Rechtsanwalt, oraz E. Salonena, asianajaja, a także przez A. Staudingera,
- w imieniu If Vahinkovakuutusyhtiö Oy przez J. Tanhuanpää,
- w imieniu rządu fińskiego przez J. Heliskoskiego, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Wilderspina oraz E. Paasivirtę, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: fiński.

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2001, L 12, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 19, t. 4, s. 42).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu pomiędzy SOVAG – Schwarzmeer und Ostsee Versicherungs-Aktiengesellschaft (zwanym dalej „SOVAG”), zakładem ubezpieczeń z siedzibą w Niemczech, a If Vahinkovakuutusyhtiö Oy (zwanym dalej „Ifem”), zakładem ubezpieczeń z siedzibą w Finlandii, w przedmiocie żądania zwrotu określonej kwoty pieniężnej, wypłaconej tytułem odszkodowania na rzecz ofiary wypadku drogowego.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Z motywu 2 rozporządzenia nr 44/2001 wynika, że ma ono na celu, w interesie prawidłowego funkcjonowania rynku wewnętrznego, wdrożenie „przepisów celem ujednolicenia przepisów o jurysdykcji w sprawach cywilnych i handlowych oraz uproszczenia formalności ze względu na szybkie i nieskomplikowane uznawanie i wykonywanie [w celu szybkiego i nieskomplikowanego uznawania i wykonywania] orzeczeń z państw członkowskich związanych niniejszym rozporządzeniem”.
- 4 Motywy 11–13 i 15 wspomnianego rozporządzenia brzmią następująco:
 - „(11) Przepisy o jurysdykcji powinny być w wysokim stopniu przewidywalne i powinny zależeć zasadniczo od miejsca zamieszkania pozwanego, a tak ustalona jurysdykcja powinna mieć miejsce zawsze [być zawsze dostępna], z wyjątkiem kilku dokładnie określonych przypadków, w których ze względu na przedmiot sporu lub umowę stron uzasadnione jest inne kryterium powiązania [uzasadniony jest inny łącznik]. Siedziba osób prawnych musi być zdefiniowana wprost [w sposób autonomiczny] w rozporządzeniu celem wzmocnienia przejrzystości wspólnych przepisów i uniknięcia konfliktów kompetencyjnych.
 - (12) Jurysdykcja oparta na łączniku miejsca zamieszkania [pozwanego] powinna zostać uzupełniona jurysdykcją opartą na innych łącznikach, które powinny zostać dopuszczone ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości.
 - (13) W sprawach dotyczących ubezpieczenia, umów z udziałem konsumentów [zawieranych z konsumentami] i z zakresu prawa pracy strona słabsza powinna być chroniona przez przepisy jurysdykcyjne dla niej bardziej korzystne niż przepisy ogólne.
 - [...]
 - (15) W interesie zgodnego [harmonijnego] wymiaru sprawiedliwości należy unikać tak dalece, jak jest to tylko możliwe, równoległych postępowań, aby w dwóch państwach członkowskich nie zapadały niezgodne ze sobą orzeczenia. [...]”.
- 5 Przepisy dotyczące jurysdykcji zawarte są w rozdziale II wspomnianego rozporządzenia.

- 6 Artykuł 2 ust. 1 rozporządzenia nr 44/2001, który należy do sekcji 1 rozdziału II tego rozporządzenia, zatytułowanej „Przepisy ogólne”, brzmi następująco:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich [swego] obywatelstwa [obywatelstwa lub systemu prawnego, któremu podlega osoba prawna], przed sądy tego państwa członkowskiego.

- 7 Artykuł 3 ust. 1 omawianego rozporządzenia, ujęty we wspomnianej sekcji 1, stanowi:

„Osoby mające miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane przed sądy innego państwa członkowskiego tylko zgodnie z przepisami sekcji 2–7 niniejszego rozdziału”.

- 8 Artykuł 4 wspomnianego rozporządzenia, należący do tej samej sekcji, brzmi następująco:

„1. Jeżeli pozwany nie ma miejsca zamieszkania [miejsca zamieszkania lub siedziby] na terytorium państwa członkowskiego, jurysdykcję sądów każdego państwa członkowskiego, z zastrzeżeniem art. 22 i 23, określa prawo tego państwa.

2. Przeciwnie pozwanemu, który nie ma miejsca zamieszkania [miejsca zamieszkania lub siedziby] na terytorium państwa członkowskiego, każda osoba mająca miejsce zamieszkania [miejsca zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego, niezależnie od posiadanego obywatelstwa [obywatelstwa lub systemu prawnego, któremu podlega osoba prawna], może powoływać się w tym państwie na obowiązujące tam przepisy jurysdykcyjne, w szczególności te, które są wymienione w załączniku I, jak obywatel tego państwa [obywatel tego państwa lub osoba prawna podlegająca systemowi prawnemu tego państwa]”.

- 9 Zgodnie z art. 5 pkt 5 rozporządzenia nr 44/2001, należącym do sekcji 2 rozdziału II owego rozporządzenia, zatytułowanej „Jurysdykcja szczególna”, osoba, która ma miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim w sprawach dotyczących sporów wynikających z działalności filii, agencji lub innego oddziału – przed sąd miejsca, gdzie znajduje się filia, agencja lub inny oddział.

- 10 Artykuł 6 owego rozporządzenia, należący do tejże sekcji 2, przewiduje, co następuje:

„Osoba mająca miejsce zamieszkania [miejsce zamieszkania lub siedzibę] na terytorium państwa członkowskiego może być również pozwana:

- 1) jeżeli pozywa się łącznie kilka osób – przed sąd miejsca, w którym ma miejsce zamieszkania [miejsca zamieszkania lub siedzibę] jeden z pozwanych, o ile między sprawami istnieje tak ścisła więź, że požądane jest ich łączne rozpoznanie i rozstrzygnięcie w celu uniknięcia wydania w oddzielnych postępowaniach sprzecznych ze sobą orzeczeń;
- 2) w sprawach dotyczących powództwa z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwa interwencyjnego – przed sąd, przed którym toczy się główne [pierwotne] postępowanie, chyba że powództwo to zostało wytoczone jedynie w celu wyłączenia tej osoby spod jurysdykcji sądu dla niej właściwego;

[...]”.

- 11 Artykuł 8 owego rozporządzenia, należący do sekcji 3 rozdziału II tegoż rozporządzenia, zatytułowanej „Jurysdykcja w sprawach dotyczących ubezpieczenia”, stanowi:

„Bez uszczerbku dla art. 4 i art. 5 pkt 5 w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określa niniejsza sekcja”.

- 12 Artykuł 11 omawianego rozporządzenia, ujęty we wspomnianej sekcji 3, stanowi:

„1. W odniesieniu do ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel może być również pozwany przed sąd, w [przed] którym zawisło powództwo poszkodowanego przeciwko ubezpieczonemu, o ile jest to dopuszczalne według prawa tego sądu.

2. Przepisy art. 8, 9 i 10 mają zastosowanie do powództw wytoczonych przez poszkodowanego bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi, jeżeli takie bezpośrednie powództwo jest dopuszczalne.

3. Jeżeli prawo właściwe dla takiego powództwa bezpośredniego przewiduje przypoznanie ubezpieczającego lub ubezpieczonego, to ten sam sąd ma jurysdykcję także wobec tych osób”.

Prawo fińskie

- 13 Artykuł 5 rozdziału 18 Suomen oikeudenkäymiskaari (kodeksu postępowania przed sądami) stanowi:

„Jeżeli strona postępowania sądowego zamierza na wypadek przegrania sprawy podnieść przeciw osobie trzeciej roszczenie z tytułu rękojmi i gwarancji lub roszczenie odszkodowawcze, lub inne równoważne roszczenie, może ona wytoczyć powództwo, którego przedmiotem jest takie roszczenie w tym samym postępowaniu sądowym.

Kto ze względu na wynik postępowania sądowego między stronami zamierza wytoczyć powództwo, którego przedmiotem jest roszczenie w rozumieniu [akapitu pierwszego] przeciwko stronie albo obu stronom, może wytoczyć to powództwo w tym samym postępowaniu sądowym”.

- 14 Paragraf 61 Tapaturmavakuutuslaki (1948/608) [ustawy 1948/608 o ubezpieczeniach wypadkowych] z dnia 20 sierpnia 1948 r. (zwanej dalej „ustawą o ubezpieczeniach wypadkowych”) ma następujące brzmienie:

„Kto otrzymał świadczenie odszkodowawcze na podstawie niniejszej ustawy, zachowuje uprawnienie do dochodzenia na podstawie innej ustawy odszkodowania za skutki poniesionego uszczerbku od sprawcy lub innej osoby zobowiązanej do zapłaty odszkodowania. Świadczenia przyznane z tego tytułu nie powinny jednak przekraczać kwoty odpowiadającej różnicy między całkowitym odszkodowaniem za szkodę a odszkodowaniem przyznany na podstawie niniejszej ustawy.

Zakład ubezpieczeń, który był zobowiązany do wypłaty odszkodowania na podstawie niniejszej ustawy, jest uprawniony do żądania zwrotu wypłaconego przez niego świadczenia od osoby zobowiązanej do odszkodowania w rozumieniu [akapitu pierwszego], ale nie od osoby, która uczyniła już w dobrej wierze zadość swojemu obowiązkowi odszkodowawczemu, ani też od osoby, która jest zobowiązana do odszkodowania na podstawie ustawy o odpowiedzialności za produkty wadliwe [...].

Zakładowi ubezpieczeń nie można przyznać jednak świadczenia odszkodowawczego wyższego niż świadczenie, którego mogliby dochodzić poszkodowany lub jego bliscy”.

Postępowanie główne i pytanie prejudycjalne

- 15 Z postanowienia odsyłającego wynika, że A, który był ofiarą wypadku drogowego w Niemczech, wytoczył powództwo przeciwko SOVAG, u którego był ubezpieczony pojazd, który spowodował powstanie szkody, do Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus (sądu pierwszej instancji w zachodniej Uusimaa). A zażądał m.in. stwierdzenia, że w następstwie tego wypadku drogowego doznał on ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego i kręgosłupa szyjnego i w następstwie tego wypadku jest trwale niezdolny do pracy.
- 16 Jako że rzeczony wypadek drogowy był jednocześnie wypadkiem przy pracy w rozumieniu ustawy o ubezpieczeniach wypadkowych, If, mający siedzibę w Finlandii, dokonał na rzecz A zgodnie z tą ustawą wypłaty świadczeń odszkodowawczych z tytułu owego wypadku.
- 17 Po wytoczeniu przez A powództwa przeciwko SOVAG If wytoczył ze swojej strony powództwo przeciwko SOVAG przed tym samym sądem pierwszej instancji. If wniósł o stwierdzenie, że A – obok innych obrażeń – doznał ciężkiego urazu czaszkowo-mózgowego i kręgosłupa szyjnego, w wyniku których stał się trwale niezdolny do pracy. Ponadto If domaga się, powołując się na § 61 ust. 2 ustawy o ubezpieczeniach wypadkowych, stwierdzenia, że SOVAG ma obowiązek zwrotu If wszystkich kwot odszkodowania wypłaconych przez If na rzecz A z tytułu odnośnego wypadku, a także kwot które If jeszcze wypłaci z tytułu tegoż wypadku, wraz z przypadającymi od tychże kwot odsetkami.
- 18 If wniósł również o rozpatrzenie jego powództwa w tym samym postępowaniu co powództwo wytoczone przez A przeciwko SOVAG. Ze swojej strony SOVAG podniósł zarzut braku jurysdykcji sądu fińskiego do rozpoznania powództwa wytoczonego przez If.
- 19 Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2012 r. Länsi-Uudenmaan käräjäoikeus (sąd pierwszej instancji w zachodniej Uusimaa) odrzucił, na podstawie przepisów sekcji 3 rozdziału II rozporządzenia nr 44/2001, powództwo Ifa przeciwko SOVAG jako niedopuszczalne z powodu braku jurysdykcji sądów fińskich.
- 20 Sąd ów uznał, że zgodnie z art. 8 owego rozporządzenia w sprawach dotyczących ubezpieczenia jurysdykcję określa – bez uszczerbku dla art. 4 i art. 5 pkt 5 – wyłącznie sekcja 3 rozdziału II wspomnianego rozporządzenia.
- 21 Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Turun hovioikeus (sąd apelacyjny w Turku), do którego If wniósł zażalenie od odnośnego postanowienia, postanowienie to uchylił.
- 22 Zdaniem owego sądu w postępowaniu głównym zastosowanie powinien być znaleźć art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001, a nie przepisy sekcji 3 rozdziału II owego rozporządzenia, ponieważ powództwo wytoczone przez Ifa przeciwko SOVAG miało bezpośredni związek ze sporem między A i SOVAG.
- 23 SOVAG wniósł od tego postanowienia zażalenie do Korkein oikeus (sądu najwyższego).
- 24 Zdaniem sądu odsyłającego powstaje pytanie, czy zakres stosowania art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 obejmuje sytuację taką jak sytuacja, której dotyczy postępowanie główne, w której osoba trzecia wytacza powództwo przeciwko stronie pierwotnego postępowania sądowego.

- 25 W tych okolicznościach Korkein oikeus (sąd najwyższy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującym pytaniem prejudycjalnym:

„Czy art. 6 pkt 2 [rozporządzenia nr 44/2001] należy interpretować w ten sposób, że obejmuje on powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji lub powództwo, którego przedmiotem jest inne równoważne roszczenie ściśle związane z pierwotnym powództwem, które osoba trzecia w dopuszczalny na mocy prawa krajowego sposób wnosi przeciwko jednej ze stron w celu rozstrzygnięcia go w tym samym postępowaniu sądowym?”.

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

- 26 Poprzez swoje pytanie sąd odsyłający pragnie w istocie ustalić, czy art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że jego zakres stosowania obejmuje powództwo wytoczone przez osobę trzecią zgodnie z przepisami prawa krajowego przeciwko pozwanemu w pierwotnym postępowaniu, mające za przedmiot roszczenie ściśle związane z pierwotnie podnoszonym roszczeniem i którego celem jest uzyskanie zwrotu kwot odszkodowania wypłaconych przez tę osobę trzecią na rzecz powoda w tymże pierwotnym postępowaniu.
- 27 Tytułem wstępu należy przypomnieć, że art. 8 rozporządzenia nr 44/2001, zgodnie z którym jurysdykcję w sprawach dotyczących ubezpieczenia określają – bez uszczerbku dla art. 4 i art. 5 pkt 5 – przepisy art. 8–14 owego rozporządzenia, nie wymienia art. 6 pkt 2 tegoż rozporządzenia.
- 28 Zdaniem SOVAG ten ostatni przepis nie znajduje zastosowania z tego powodu, że sekcja 3 rozdziału II rozporządzenia nr 44/2001 ustanawia w sprawach dotyczących ubezpieczenia autonomiczny system podziału jurysdykcji.
- 29 Należy jednak przypomnieć, że celem przywołanej sekcji jest – zgodnie z motywem 13 rozporządzenia nr 44/2001 – ochrona słabszej strony, mianowicie ubezpieczonego, uposażonego lub ubezpieczającego za pomocą przepisów jurysdykcyjnych, które są z punktu widzenia ich interesów bardziej korzystne niż przepisy ogólne.
- 30 Roszczenie podnoszone w postępowaniu głównym wpisuje się w stosunki pomiędzy profesjonalnymi uczestnikami obrotu w sektorze ubezpieczeń i nie może mieć wpływu na sytuację procesową strony uznawanej za słabszą. Ponieważ cel polegający na ochronie tej ostatniej zostanie osiągnięty w momencie ustalenia jurysdykcji zgodnie z sekcją 3 rozdziału II rozporządzenia nr 44/2001, późniejszy przebieg postępowania dotyczącego wyłącznie stosunków pomiędzy profesjonalnymi uczestnikami obrotu w sektorze ubezpieczeń nie może być objęty zakresem stosowania przywołanej sekcji (zob. podobnie wyroki: GIE Réunion européenne i in., C-77/04, EU:C:2005:327, pkt 20, 23; a także Vorarlberger Gebietskrankenkasse, C-347/08, EU:C:2009:561, pkt 42).
- 31 W związku z tym, jako że roszczenie, takie jak stanowiące przedmiot postępowania głównego, podnoszone przez jednego ubezpieczyciela wobec innego ubezpieczyciela nie jest objęte zakresem stosowania tejże sekcji, art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 znajdzie do niego zastosowanie w zakresie, w jakim jest ono objęte hipotezą tego przepisu.
- 32 W tym względzie należy mieć, w pierwszej kolejności, na uwadze brzmienie art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001.
- 33 Brzmienie różnych wersji językowych tego przepisu, w szczególności wersji niemieckiej, francuskiej, fińskiej i szwedzkiej, nie wyklucza jurysdykcji sądu rozpatrującego pierwotnie podniesione roszczenie do rozpoznania powództwa osoby trzeciej przeciwko jednej ze stron pierwotnego postępowania.

- 34 Inne wersje językowe analizowanego przepisu, w szczególności wersja angielska, wydają się natomiast ograniczać jego zakres zastosowania do roszczeń podnoszonych wobec osób trzecich („a person domiciled in a Member State may also be sued: [...] as a third party”).
- 35 Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału w przypadku rozbieżności między różnymi wersjami językowymi tekstu prawa Unii analizowany przepis należy interpretować z uwzględnieniem ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego stanowi on część (wyrok Jakutis i Kretingalės kooperatinė ŽŪB, C-103/14, EU:C:2015:752, pkt 103).
- 36 W drugiej kolejności należy zatem wziąć pod uwagę ogólną systematykę i cel rozporządzenia nr 44/2001.
- 37 W kwestii tej należy zauważyć, że nawet jeśli zasady jurysdykcji szczególnej podlegają wykładni ścisłej, niedopuszczającej interpretacji wykraczającej poza hipotezy wyraźnie wskazane przez rozporządzenie nr 44/2001 (zob. podobnie wyrok CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, pkt 18), wiele spośród celów tego rozporządzenia przemawia za wykładnią, w myśl której powództwo wytoczone przez osobę trzecią przeciwko jednej ze stron pierwotnego postępowania jest również objęte zakresem stosowania art. 6 pkt 2 owego rozporządzenia.
- 38 I tak motyw 15 wspomnianego rozporządzenia podkreśla, że w interesie harmonijnego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości należy zmniejszać – tak dalece, jak jest to tylko możliwe – liczbę równoległych postępowań i zapobiegać powstawaniu takich sytuacji, w których w dwóch państwach członkowskich zapadają niezgodne ze sobą orzeczenia, podczas gdy motyw 12 tego samego rozporządzenia przypomina konieczność uzupełnienia jurysdykcji opartej na łączniku miejsca zamieszkania pozwanego jurysdykcją opartą na innych łącznikach ze względu na ścisły związek pomiędzy sądem a sporem prawnym lub w interesie prawidłowego wymiaru sprawiedliwości.
- 39 Rozpatrzenie w ramach tego samego postępowania pierwotnie podnoszonego roszczenia oraz roszczenia podnoszonego przez osobę trzecią przeciwko jednej ze stron pierwotnego postępowania i ściśle związanego z pierwszym roszczeniem może bowiem sprzyjać realizacji wyżej wymienionych celów, w sytuacji gdy powództwo zostało wytoczone przez poszkodowanego przeciwko ubezpieczycielowi osoby odpowiedzialnej za spowodowanie szkody i gdy inny ubezpieczyciel, który wypłacił już w części odszkodowanie na rzecz poszkodowanego, ubiega się o zwrot tego odszkodowania od pierwszego ubezpieczyciela.
- 40 Brak takiej możliwości niesie ryzyko dokonania przez dwa sądy w tej samej sprawie odmiennych rozstrzygnięć, których uznanie i wykonanie byłoby niepewne.
- 41 Ponadto Trybunał miał już okazję zauważyć w odniesieniu do Konwencji o jurysdykcji i wykonywaniu orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych, podpisanej w Brukseli w dniu 27 września 1968 r. (Dz.U. 1972, L 299, s. 32), że wytoczone przez ubezpieczonego przeciwko ubezpieczycielowi powództwo o odszkodowanie z tytułu konsekwencji wypadku oraz powództwo, za pośrednictwem którego ubezpieczyciel przypozywa – do celów odszkodowania – innego ubezpieczyciela, który miał objąć ubezpieczeniem to samo zdarzenie, należy uznać odpowiednio za powództwo pierwotne oraz powództwo z tytułu gwarancji w rozumieniu art. 6 pkt 2 owej konwencji (zob. podobnie wyrok GIE Réunion européenne i in., C-77/04, EU:C:2005:327, pkt 27).
- 42 W kwestii tej Trybunał oparł się na opracowanym przez P. Jenarda sprawozdaniu dotyczącym tejże konwencji (Dz.U. 1979, C 59, s. 1, w szczególności s. 27).
- 43 Jako że dokonana przez Trybunał wykładnia postanowień owej konwencji pozostaje również aktualna w kontekście rozporządzenia nr 44/2001, gdy przepisy tych dwóch aktów mogą być uznane za równoważne (wyrok CDC Hydrogen Peroxide, C-352/13, EU:C:2015:335, pkt 60), należy zauważyć, że jest tak w przypadku art. 6 pkt 2 tejże konwencji i art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001.

- 44 W świetle wykładni dokonanej w pkt 41 niniejszego wyroku oraz celów przypomnianych w jego pkt 38 i 39 należy uznać, że art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 znajduje zastosowanie do roszczenia takiego jak podnoszone w postępowaniu głównym, co potwierdza między innymi stwierdzenie zawarte w przywołanym sprawozdaniu P. Jenarda, zgodnie z którym powództwo interwencyjne może obejmować również sytuacje, w których osoba trzecia staje się stroną postępowania w celu obrony swoich własnych interesów.
- 45 Jako że art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 wymaga istnienia związku pomiędzy, z jednej strony, pierwotnym powództwem a, z drugiej strony, powództwem z tytułu rękojmi i gwarancji, na sądzie krajowym rozpatrującym pierwotne powództwo ciąży obowiązek zbadania istnienia takiego związku w tym znaczeniu, że musi on upewnić się, iż powództwo interwencyjne, względnie powództwo z tytułu rękojmi i gwarancji, nie ma na celu jedynie wyłączenia pozwanego spod jurysdykcji sądu dla niego właściwego (wyrok GIE Réunion européenne i in., C-77/04, EU:C:2005:327, pkt 30, 32).
- 46 W tym kontekście fakt, iż przepis prawa krajowego, taki jak art. 5 akapit drugi rozdziału 18 kodeksu postępowania przed sądami uzależnia możliwość wytoczenia przez osobę trzecią powództwa w ramach toczącego się już postępowania od spełnienia warunku, by powództwo to miało związek z pierwotnym powództwem, stanowi z całą pewnością element umożliwiający zapobieganie nadużyciu art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001.
- 47 Na przedstawione pytanie należy w związku z tym odpowiedzieć, że art. 6 pkt 2 rozporządzenia nr 44/2001 należy interpretować w ten sposób, że jego zakres stosowania obejmuje powództwo wytoczone przez osobę trzecią zgodnie z przepisami prawa krajowego przeciwko pozwanemu w pierwotnym postępowaniu, mające za przedmiot roszczenie ściśle związane z pierwotnie podnoszonym roszczeniem i którego celem jest uzyskanie zwrotu kwot odszkodowania wypłaconych przez tę osobę trzecią na rzecz powoda w tymże pierwotnym postępowaniu, pod warunkiem że powództwo to nie zostało wytoczone jedynie w celu wyłączenia pozwanego spod jurysdykcji sądu dla niego właściwego.

W przedmiocie kosztów

- 48 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Artykuł 6 pkt 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że jego zakres stosowania obejmuje powództwo wytoczone przez osobę trzecią zgodnie z przepisami prawa krajowego przeciwko pozwanemu w pierwotnym postępowaniu, mające za przedmiot roszczenie ściśle związane z pierwotnie podnoszonym roszczeniem i którego celem jest uzyskanie zwrotu kwot odszkodowania wypłaconych przez tę osobę trzecią na rzecz powoda w tymże pierwotnym postępowaniu, pod warunkiem że powództwo to nie zostało wytoczone jedynie w celu wyłączenia pozwanego spod jurysdykcji sądu dla niego właściwego.

Podpisy